

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. MSMT-8256/2015-1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 9. 2016, č. j. 57 A 72/2015 - 94,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 9. 2016, č. j. 57 A 72/2015 - 94, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30. 3. 2015, č. j. MSMT-8256/2015-1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 18 200 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky se sídlem Milešovská 6, Praha 3.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. MSMT-8256/2015-1. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti usnesení Západočeské

univerzity v Plzni ze dne 30. 1. 2015, č. j. ZCU 000763/2015, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti stěžovatele ze dne 9. 1. 2015 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice získané studiem v bakalářském oboru Právo na Moskevském institutu podnikatelství a práva v Moskvě. Důvodem pro zastavení řízení byla překážka litispendence založená tím, že stěžovatel podal ve stejný den žádost o uznání shodného vzdělání též Masarykově univerzitě v Brně, Karlově univerzitě v Praze a Univerzitě Palackého v Olomouci.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že Západočeská univerzita v Plzni stěžovatele neseznámila před vydáním svého rozhodnutí s podklady rozhodnutí dle 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"). Těmito podklady byla e-mailová komunikace se třemi dalšími veřejnými vysokými školami, která se týkala informace o tom, že stěžovatel podal žádosti o uznání identického vzdělání současně na čtyři vysoké školy. Krajský soud však shledal, že šlo o vadu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Obsah všech čtyř žádostí byl znám stěžovateli, který je podal. Jediné, co stěžovateli známo být nemuselo, byl obsah prezentačních razítek, tedy údaj o datu přijetí žádosti. Neznalost této skutečnosti však stěžovatele nemohla zkrátit na jeho právu bránit se proti zastavení řízení.

[3] Nedůvodná byla námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud poukázal na ty části rozhodnutí o odvolání, kde nalezl vypořádání odvolací námitky týkající se totožnosti předmětu řízení. Jelikož v odvolání nebyly navrženy důkazy, nebyla důvodná námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání pro nevypořádání se s důkazními návrhy. Dále krajský soud připustil, že se žalovaný výslovně nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti, čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu. Krajský soud však uvedl, že dle § 89 odst. 2 správního řádu je povinností odvolacího orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení z hlediska souladu s právními předpisy. Jelikož žalovaný nezvolil postup, který se má aplikovat v odvolacím řízení v případě, že je napadené rozhodnutí nicotné, je zřejmé, že namítanou nicotnost neshledal.

[4] Prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno Západočeskou univerzitou v Plzni. V § 10 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o vysokých školách"), je stanoveno, že rektora v jím určeném rozsahu zastupují prorektoři. Rozhodnutím č. 24R/2012 rektor Západočeské univerzity v Plzni zmocnil prorektora k podpisu rozhodnutí ve věcech uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace. Prorektor pak podepsal vydané rozhodnutí.

[5] Dále se krajský soud zabýval překážkou litispendence ve správním řízení. Dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách vydá veřejná vysoká škola na žádost absolventa zahraniční vysoké školy osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice. Smysl dané úpravy je naplněn uznáním zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace jednou vysokou školou. Obdobně je tomu při absolvování jedné z veřejných vysokých škol v České republice, kdy absolventi jedné vysoké školy mají rovné postavení s absolventy jiné vysoké školy. Z toho vyplývá, že není možné podat současně žádosti o nostrifikaci u čtyř vysokých škol. Krajský soud uvedl, že předmětem řízení je obsah žádosti, resp. výsledek, jehož se žadatel domáhá. Totožnost předmětu řízení

zakládá skutečnost, že v řízení má být uznáno, jestli je konkrétní zahraniční vysokoškolské vzdělání (kvalifikace) rovnocenné s obdobnými studijními programy uskutečňovanými v České republice. Na základě čeho a jakým způsobem o žádosti správní orgán rozhoduje, naopak podstatné není.

[6] Všechny čtyři žádosti o nostrifikaci byly jednotlivým veřejným vysokým školám doručeny ve stejný den, tj. 12. 1. 2015. Všechny veřejné vysoké školy řízení o žádosti zastavily pro překážku litispendence. Žalovaný nezjišťoval, která žádost byla v rámci tohoto dne doručena první, ale zvolil jiné logické kritérium, a to datum doručení odvolání proti těmto rozhodnutím. Jako poslední bylo doručeno odvolání proti rozhodnutí Masarykovy univerzity o zastavení řízení. Žalovaný dané rozhodnutí zrušil a věc vrátil této univerzitě k dalšímu řízení. Tím, že Západočeská univerzita v Plzni řízení o žádosti zastavila, tak nebyl stěžovatel krácen na právu k projednání žádosti, jelikož se tak bude dít před Masarykovou univerzitou.

[7] Krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), ji zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Stěžovatel namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k úvaze o neaplikování § 36 odst. 3 správního řádu. Dále nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu nemohlo mít v dané věci vliv na zákonnost rozhodnutí. Není pravda, že stěžovatel v řízení před správními orgány nezpochybňoval, že žádosti odesílal a že by byly správním orgánům doručeny. Pokud by správní orgány umožnily stěžovateli seznámit se s podklady rozhodnutí, mohl zpochybnit pravost a pravdivost prezentačních razítek. Tyto případné námitky mohly mít vliv na výsledek zjištění, zda vůbec probíhala jiná řízení, která se týkala uznání téhož vzdělání. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak dle stěžovatele mohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

[9] Krajský soud se nijak nevypořádal s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 5 As 2/2009 - 119 (všechna zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[10] Žalovaný se vůbec nezabýval výkladem pojmu „předmět řízení". Zcela nedostatečné je hodnocení, že stěžovatelem odkazovaná judikatura se vztahuje k jinému předpisu. Žalovaný neobjasnil, proč je dána překážka věci zahájené. Krajský soud se nesprávně spokojil s takovým nedostatečným odůvodněním a přehlédl, že nebyla vypořádána argumentace týkající se ustálené správní praxe k vymezení pojmu „předmět řízení". Na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2014, č. j. 22 A 10/2013 - 114, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108, žalovaný poukazuje pouze v popisné části svého rozhodnutí a nezaujímá k nim stanovisko. Nesprávné je tak hodnocení krajského soudu, že stěžovatelovy námitky v rámci správního řízení byly vypořádány.

[11] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by v odvolání nebyly navrženy důkazy, jak uvedl krajský soud. Poukázal na čl. VII svého odvolání, kam důkazní návrhy vtělil. Z důvodu opomenutých důkazů měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Z důvodu nedostatečného seznámení se s obsahem odvolání je dle stěžovatele nepřezkoumatelný i rozsudek krajského soudu.

[12] Na odvolací námitku nicotnosti usnesení Západočeské univerzity v Plzni žalovaný nereagoval. Krajský soud nesprávně uvedl, že k vypořádání námitky postačí, když správní orgán v rozhodnutí uvede obecnou větu, že rozhodnutí a jemu předcházející řízení přezkoumal z hlediska zákonnosti. Tímto náhledem by se zamítavá rozhodnutí o odvolání nemusela odůvodňovat vůbec, což není přípustné. Námitku nicotnosti za žalovaného vypořádal až krajský soud, což není možné s ohledem na to, že správní soud nemá nahrazovat činnost správního orgánu, ale má přezkoumávat jeho rozhodnutí a postup.

[13] Jednou ze žalobních námitek bylo, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nereagoval na odvolací námitku, že k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu je nutno označit správní řízení, které bylo zahájeno dříve. S touto námitkou se krajský soud nevypořádal. V rozhodnutí žalovaného není označeno žádné řízení, které mělo probíhat a tvořit tak překážku věci zahájené. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že by musela být zastavena všechna řízení o žádosti stěžovatele o nostrifikaci zahájená v týž den, což je absurdní.

[14] Krajský soud při svém hodnocení, že rektora mohou dle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách zastupovat v jím určeném rozsahu prorektoři, poukázal na rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni č. 24/2012, které obsahuje pověření k zastupování. Stěžovatel si není vědom toho, že by soud tímto rozhodnutím provedl důkaz. Stěžovatel se tak k této listině nemohl vyjádřit. Nebylo prokázáno, že usnesení o zastavení řízení podepsal prorektor. Není zřejmé, na základě čeho krajský soud učinil závěr, že toto usnesení bylo podepsáno oprávněnou úřední osobou, a rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Je rovněž nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud nevypořádal s argumentací, že rektora nelze zastupovat.

[15] Dle rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni č. 24R/2012 se oprávnění prorektora podpisovat rozhodnutí za rektora vztahuje pouze na rozhodnutí ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, tj. na rozhodnutí o vydání osvědčení a rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Uvedené oprávnění se již nevztahuje na podpisování usnesení o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Stěžovatel trvá na tom, že oprávněnou úřední osobu (zde rektora) není možné zastupovat, jelikož by se tím obcházel institut oprávněné úřední osoby.

[16] V žalobě stěžovatel napadal závěry judikatury, z níž krajský soud v napadeném rozsudku vycházel. Krajský soud se však s touto argumentací nevypořádal, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[17] Při posuzování námitek týkajících se překážky věci zahájené krajský soud opsal předchozí rozhodnutí v obdobných věcech a argumentací stěžovatele se v podstatě nezabýval. Stěžovatel se dále v kasační stížnosti vymezil proti závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 - 60, kde dle jeho

názoru není objasněno, proč je skutkem pouze skutečnost, že stěžovatel získal titul magistr práva na Zakarpatské státní univerzitě. Jde jen o část skutku. Předpokladem uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je shoda zahraničního studijního programu s obdobným studijním programem uskutečňovaným na české veřejné vysoké škole, u níž je o uznání žádáno. Bez porovnání studijních programů nelze vydat meritorní rozhodnutí, jde tak o skutkový stav, bez něhož není možné o žádosti rozhodnout.

[18] Krajský soud ve svém rozsudku vycházel ze skutkového a právního stavu, který vznikl až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, když zohlednil i rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, č. j. MSMT-8257/2015-1, kterým bylo zrušeno usnesení Masarykovy univerzity o zastavení řízení o stěžovatelově žádosti o uznání jeho vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice získaného studiem v bakalářském oboru Právo na Moskevském institutu podnikatelství a práva v Moskvě. Jde o rozhodnutí vydané pět měsíců po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozsudku krajského soudu stěžovatel dovozuje, že pokud by v době jeho vydání nebylo vydáno rozhodnutí žalovaného, které ruší usnesení Masarykovy univerzity, bylo by nezákonné žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni.

[19] Stěžovatel namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož se nevypořádal s námitkami týkajícími se nemožnosti zastavit řízení pro překážku litispendence, neboť žádné z řízení nebylo zahájeno dříve než jiná.

[20] Není přípustné, aby krajský soud akceptoval postup žalovaného, který dle hodnocení soudu zvolil jako kritérium pro rozhodnutí, o které žádosti bude věcně rozhodnuto, okamžik doručení odvolání. Tento postup nemá oporu v zákoně. Z rozhodnutí žalovaného navíc ani nevyplývá, že by tento postup zvolil. Logičtějším přístupem by bylo zvolit první doručené odvolání, což by bylo v souladu se zásadou rychlosti řízení.

[21] Jelikož je správní řízení zahájeno dnem, kdy žádost došla žádost správnímu orgánu, je bezvýznamné zjišťovat přesný čas, kdy správní orgán obdržel žádost. V daném ohledu stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, dle něhož by věci pomohlo zjištění přesného okamžiku, kdy byly žádosti doručeny.

[22] Shledal-li krajský soud, že zde není žádné subjektivní stěžovatelovo právo, které je třeba chránit, měl žalobu odmítnout. To neučinil a jeho rozsudek je vnitřně rozporný. Rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož z něj není patrné, proč by měl stěžovatel právo na projednání jen jedné ze čtyř žádostí.

[23] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[24] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že věcnému posouzení žádosti v řízení před Západočeskou univerzitou v Plzni bránila překážka litispendence, jelikož žádost o uznání stejného vzdělání byla podána dalším třem vysokým školám. V rozhodnutí o

odvolání se žalovaný vypořádal se všemi námitkami. První tři odvolání proti usnesením o zastavení řízení žalovaný zamítl a čtvrtému, které se týkalo žádosti u Masarykovy univerzity, vyhověl. Nedošlo tak k porušení stěžovatelova práva na projednání žádosti. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

IV. a) Námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu

[26] Stěžovatel má za to, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož se nevypořádal s celou řadou žalobních námitek. Nejvyšší správní soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[27] Zaprvé stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, protože se krajský soud dle jeho názoru nevypořádal se žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný blíže nerozebral, proč dle jeho názoru není třeba účastníka řízení seznámit s podklady rozhodnutí, je-li řízení zastaveno.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v odvolání se stěžovatel o § 36 odst. 3 správního řádu zmiňoval toliko ve dvou větách v části V. odvolání. Uvedl zde, že pokud by byl pořízen Západočeskou univerzitou v Plzni nový podklad rozhodnutí, měla mu být dána možnost se k němu vyjádřit, k čemuž nedošlo. Žalovaný tuto námitku nepominul a uvedl k ní své hodnocení, dle něhož usnesení o zastavení řízení není rozhodnutím o věci samé (uznání či neuznání zahraničního vzdělání a kvalifikace), a proto univerzita § 36 odst. 3 správního řádu neporušila. Nejvyšší správní soud konstatuje, že vzhledem ke značné stručnosti odvolací námitky lze z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí plně akceptovat též její stručné vypořádání, které se stěžovateli od žalovaného dostalo. Základní náhled žalovaného na uplatněnou námitku je z jeho rozhodnutí patrný, jelikož lze vysledovat, že za „rozhodnutí ve věci“, před jehož vydáním má účastník dostat možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutím, žalovaný považuje rozhodnutí, jímž se věcně hodnotí podaná žádost z pohledu její důvodnosti nebo nedůvodnosti. Šlo o dostatečně zřetelnou úvahu žalovaného, s níž bylo možné věcně polemizovat, což také stěžovatel v žalobě činil.

[29] Krajský soud se zabýval věcně hodnocením, zda Západočeská univerzita v Plzni porušila § 36 odst. 3 správního řádu. Je tak zřejmé, že hodnocení žalovaného ve vztahu k § 36 odst. 3 správního řádu považoval za přezkoumatelné. Implicitně tak z napadeného rozsudku vyplývá, že žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, co se týče hodnocení k § 36 odst. 3 správního řádu, nepovažoval za důvodnou. Hodnocení žalovaného krajskému soudu umožnilo provést přezkum napadeného rozhodnutí, jelikož

na jeho základě bylo možné hodnotit, zda § 36 odst. 3 správního řádu dopadá na usnesení o zastavení řízení nebo zda se týká jen rozhodnutí o uznání či neuznání zahraničního vzdělání.

[30] Nejvyšší správní soud tak může shrnout, že za situace, kdy odvolací námitka týkající se § 36 odst. 3 správního řádu byla nanejvýš stručná, z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání postačilo její stručné vypořádání. A vzhledem k tomu, že krajský soud se žalobní námitkou do uvedeného hodnocení žalovaného zabýval věcně, je patrné, že rozhodnutí o odvolání za nepřezkoumatelné nepovažoval. Za těchto okolností absence výslovné zmínky krajského soudu o tom, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné i ve vztahu k § 36 odst. 3 správního řádu, nečiní rozsudek nepřezkoumatelný, neboť reakce krajského soudu na námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a důvody, proč šlo o nedůvodnou námitku, jsou z rozsudku implicitně patrné.

[31] Zadruhé stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, jelikož se krajský soud dle jeho mínění nevypořádal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 5 As 2/2009 - 119. Reakce krajského soudu na danou argumentaci stěžovatele je uvedena v bodě 37. napadeného rozsudku.

[32] Stěžovatel z rozsudku sp. zn. 5 As 2/2009 dovozoval, že porušení povinnosti seznámit účastníka s podklady rozhodnutí je vždy vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí. Krajský soud v obecnosti souhlasil s tím, že může jít o vadu s potenciálním vlivem na zákonnost rozhodnutí, proto zkoumal, zda v nynější věci vliv na jeho zákonnost skutečně měla. V posuzované věci přitom shledal, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu vliv na zákonnost správního rozhodnutí nemělo. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ani z druhého namítaného důvodu, jelikož je v něm reakce na žalobní argumentaci obsažena.

[33] Zatřetí stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozsudku ohledně námitky opomenutých důkazů z toho důvodu, že krajský soud uvedl, že v odvolání stěžovatel nenavrhl provedení žádných důkazů. S tím stěžovatel nesouhlasí a v kasační stížnosti poukázal na čl. VII svého odvolání, kde výslovně navrhl provedení devíti důkazů listinami a internetovými stránkami. Nejvyšší správní soud konstatuje, že nesouhlas stěžovatele s hodnocením krajského soudu, že v odvolání nebyly uplatněny důkazní návrhy, není svou povahou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ale námitkou proti hodnocení soudu o absenci důkazních návrhů v odvolání. Podstatou nepřezkoumatelnosti je, že z rozhodnutí nelze seznat, jakým způsobem rozhodující orgán vyhodnotil určitou námitku nebo proč dospěl k závěru o její důvodnosti či nedůvodnosti. Z napadeného rozsudku je ale patrno, že krajský soud nepovažoval námitku opomenutých důkazů za důvodnou a proč (jelikož v odvolání nenalezl důkazní návrhy a vedle toho se důkazní návrhy týkaly skutečností, které krajský soud výslovně označil za irelevantní, k tomu viz bod [59] níže). Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti hodnocení krajského soudu bez problému věcně zpochybňuje. Rozsudek tedy z tohoto důvodu nepřezkoumatelný není. Bližším hodnocením kasačních námitek směřujících proti hodnocení krajského soudu ohledně námitky opomenutých důkazů se Nejvyšší správní soud věnuje v bodech [58] až [60] tohoto rozsudku.

[34] Začtvrté stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, jelikož se nevypořádal s citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 - 70, při hodnocení námitky, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou nicotnosti usnesení Západočeské univerzity v Plzni. Nejvyšší správní soud konstatuje, že s námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož neodpovědělo na námitku nicotnosti, se krajský soud zabýval v bodě 42. svého rozsudku. Uvedl zde ucelené a srozumitelné hodnocení této námitky, v němž objasnil svůj náhled na věc. Krajský soud zde připustil, že se žalovaný výslovně nevypořádal s námitkou nicotnosti, ale s ohledem na to, že dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí se zákony, a na to, že nevolil postup, který je předepsaný pro případy nicotnosti odvoláním napadeného rozhodnutí, krajský soud shledal, že žalovaný namítanou nicotnost neshledal. Důvody, proč nejde o nicotné rozhodnutí, pak uvedl ve svém rozsudku krajský soud.

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal se žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Je zřejmé, že důvody uvedené v bodě 42. napadeného rozsudku vedly krajský soud k závěru o nedůvodnosti této žalobní námitky a že představovaly důvod, proč krajský soud nepovažoval v podmínkách řešené věci relevantní odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 116/2009. Hodnocení krajského soudu je schopné věcného přezkumu, k němuž ke kasačním námitkám Nejvyšší správní soud přikročil v bodech [61] až [63] níže.

[36] Zapáté nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spojuje s tím, že se dle jeho názoru krajský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že žalovaný nereagoval na odvolací námitku, že při zastavení řízení pro překážku litispendence je nutno označit správní řízení zahájené dříve.

[37] Nejvyšší správní soud uvádí, že v bodu IX. odvolání stěžovatel namítal, že aby bylo možné řízení pro překážku litispendence zastavit, musí již v době zahájení řízení existovat řízení zahájené v totožné věci z téhož důvodu. Odvolával se přitom na znění § 48 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.*“ Žalovaný se vyjádřil tak, že dané ustanovení brání zahájení a vedení řízení v době, kdy předchozí nebo současně probíhající řízení stejného účastníka o stejném předmětu nejsou skončena. Byl si současně plně vědom, že řízení před všemi čtyřmi vysokými školami byla zahájena ve stejný den, šlo tak o současně probíhající řízení, u nichž se nezmiňoval o tom, že by některé z nich bylo zahájeno dříve než jiné.

[38] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v textu § 48 odst. 1 správního řádu se nepojednává o dřívějším a pozdějším zahájení řízení, ale pouze o tom, že zahájení řízení u jednoho orgánu brání zahájení řízení u jiného orgánu, jsou-li dány další podmínky daného ustanovení. To má význam pro případy jako v nynější věci, kdy byla správní řízení zahájena ve stejný den (k časovému určení, kdy je zahájeno řízení, viz body [76] až [79] níže) a nejde tedy určit, které řízení bylo zahájeno dříve a které později, jelikož šlo o současně zahájená řízení. Žalovaný pak dopad překážky litispendence vztáhnul i na současně zahájená řízení (současně probíhající řízení) o témže předmětu s týmiž účastníky zahájená z téhož důvodu, čemuž z hlediska jazykového vyjádření § 48 odst. 1 správního

řádu nic nebránilo. Jelikož se stěžovatel v odvolání se svým výkladem daného ustanovení odvolával výhradně na jeho text, v němž se však o dřívějším či pozdějším řízení vůbec nepojednává, z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání plně postačilo, když žalovaný uvedl svůj výklad daného ustanovení, který se je s jeho jazykovým vyjádřením plně v souladu.

[39] Krajský soud věcně hodnotil, jakým způsobem přistupovat ke čtyřem řízením o žádostech o uznání totožného vzdělání doručených v tentýž den v bodech 56. až 60. svého rozsudku. Dospěl k závěru, že jedna ze žádostí měla být posouzena věcně a řízení o ostatních žádostech měla být zastavena pro překážku litispendence. V bodě 43. rozsudku rekapituloval, na jakých podkladech ve správním spise byl vystavěn závěr, že všechna řízení před vysokými školami byla zahájena dne 12. 1. 2015. Z napadeného rozsudku lze dovodit, že žalobní námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, co se týče hodnocení k § 48 odst. 1 správního řádu, nepovažoval za důvodnou. Hodnocení žalovaného krajskému soudu umožnilo provést přezkum napadeného rozhodnutí, jelikož na jeho základě bylo možné hodnotit, zda se dané ustanovení týká i případů, kdy řízení o stejném předmětu byla zahájena ve stejný den. Rozsudek krajského soudu tak ani z tohoto důvodu není nepřezkoumatelný.

[40] Zašesté stěžovatel namítl, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností, jelikož neobsahuje vypořádání námitky, že oprávněnou úřední osobu nelze ve správním řízení zastupovat. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Krajský soud v bodech 46. až 49. rozebral, že rektor vysoké školy se může nechat v jím určeném rozsahu zastoupit prorektory dle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách. Z výkladu provedeného krajským soudem je patrné, že v § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách neshledal omezení možnosti zastupovat rektora v oblasti výkonu státní správy, která byla univerzitě svěřena. Z namítaného důvodu tak napadený rozsudek není nepřezkoumatelný.

[41] Zasedmé se námitka nepřezkoumatelnosti pojí s tvrzením, že z rozsudku není patrno, na základě čeho učinil krajský soud závěr, že usnesení Západočeské univerzity v Plzni bylo podepsáno prorektorem pro studijní a pedagogickou činnost. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z bodů 48. a 49. napadeného rozsudku je patrné, že při závěru, že rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni podepsal její prorektor pro studijní a pedagogickou činnost, krajský soud vyšel zejména z toho, že rozhodnutí je opatřeno podpisem u předtištěného textu „*v. z. doc. PaedDr. Jaroslav Dokoupil, Ph.D.*, a z toho, že dle Statutu Západočeské univerzity v Plzni a rozhodnutí rektora č. 24R/2012 byl prorektor pro studijní a pedagogickou činnost oprávněn k podpisování rozhodnutí ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Není tedy pravdou, že by z rozsudku krajského soudu nebylo možné seznat, z čeho soud vycházel při závěru o tom, že rozhodnutí podepsal prorektor.

[42] Zaosmé byla nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu namítnuta z důvodu, že se krajský soud dle stěžovatele nevypořádal s jeho argumentací v bodech VI. až IX. žaloby směřující proti soudním rozhodnutím, z nichž posléze krajský soud vyšel. Ani zde nejde o důvodnou námitku.

[43] V bodech VI. až IX. žaloby stěžovatel tvrdil, že z důvodu porovnávání zahraničního studijního programu a studijního programu konkrétní veřejné vysoké školy v České

republice jde o jiný předmět řízení, jelikož každá z vysokých škol používá k porovnání se zahraničním studijným programem svůj studijní program, který není zcela shodný se studijním programem jiných veřejných vysokých škol. Dále zde vyjádřil svůj nesouhlas s tím, že by se porovnávalo zahraniční vzdělání s hrubými rysy společnými všem obdobným studijním programům akreditovaným v České republice. Tvrdil, že správní praxe se ustálila na porovnávání zahraničního studijního programu s programem u té vysoké školy, u níž byla podána žádost o nostrifikaci. Zmiňoval se o hrubých rysech a podstatných rysech studijních programů a vyjádřil nesouhlas s tím, že z věcného hlediska je pro něj výhodnější porovnání hrubých rysů.

[44] Celou tuto žalobní argumentaci krajský soud pokryl svým hodnocením v bodě 54. až 56. napadeného rozsudku, kde uvedl, že z hlediska totožnosti předmětu řízení není relevantní, na základě čeho a jakým způsobem správní orgány při posuzované žádosti rozhodují. Krajský soud tak zcela ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108, dospěl k závěru, že pro posuzování překážky litispendence není podstatné, jak konkrétně probíhá proces uznávání vysokoškolského vzdělání a na základě čeho správní orgán rozhoduje. Stěžovatelovo tvrzení o tom, že vysoké školy porovnávají zahraniční studijní program se svým vlastním studijním programem, a nikoli s hrubými rysy společnými všem studijním programům, je právě tvrzení o procesu uznávání, které není dle krajského soudu relevantní pro posouzení překážky litispendence. Krajský soud tak přezkoumatelným způsobem reagoval na námitky v bodech VI. až IX. žaloby.

[45] Zadeváté má stěžovatel za to, že napadený rozsudek neobsahuje úvahu o aplikaci § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu z důvodu uvedeného v § 48 odst. 1 správního řádu. V žalobě (bodu X.) stěžovatel namítl, že pro zastavení řízení pro překážku litispendence je nezbytné identifikovat řízení o stejném předmětu, které bylo zahájeno dříve. Jelikož všechna řízení před vysokými školami byla zahájena dne 12. 1. 2015, nebylo žádné z nich zahájeno dříve. Dále zde vyjádřil nesouhlas s tím, že by všechna řízení tvořila překážku věci zahájené vůči sobě navzájem, a měla tak být všechna zastavena. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal v bodě 53. svého rozsudku, kde objasnil, že zahraniční vysokoškolské vzdělání lze v České republice uznat jen jedenkrát, a proto není možné podat současně žádosti o jeho uznání na čtyřech vysokých školách a domáhat se věcného projednání všech čtyřech žádostí. Tím negoval stěžovatelovo tvrzení o tom, že k zastavení řízení bylo nutno nalézt některé ze správních řízení, které bylo zahájeno dříve než jiná správní řízení o témže předmětu. Tím, že nebylo možno zastavit všechna čtyři řízení o žádostech, ale jednu žádost bylo třeba posoudit věcně, se pak krajský soud zabýval v bodech 58. a 59. svého rozsudku, čímž poskytl odpověď na námitku, že nebylo možno zastavit všechna čtyři řízení.

[46] Zadesáté námitka nepřezkoumatelnosti vychází z tvrzení, že krajský soud neuvedl, proč zohlednil skutečnosti, k nimž došlo až po rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni. Konkrétně má stěžovatel na mysli rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015 o odvolání proti rozhodnutí Masarykovy univerzity, které bylo vydáno pět měsíců po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

[47] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud shledal, že v dané věci současně probíhala čtyři řízení o téže věci z téhož důvodu zahájená na základě žádostí, které byly

podány v týž den. Vyjádřil jednoznačný názor, že stěžovatel má právo na věcné projednání žádosti v jednom z těchto řízení. Shledal, že žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného toto právo porušeno nebylo. Krajský soud z hlediska hodnocení věci považoval za podstatné to, zda rozhodnutím žalovaného, které přezkoumával, nebyla zavřena cesta k tomu, aby o jedné ze žádostí mohlo být rozhodnuto věcně.

[48] Z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, č. j. MSMT-8257/2015-1, vyplynula nejen skutečnost, že tímto rozhodnutím bylo v srpnu 2015 zrušeno rozhodnutí Masarykovy univerzity o zastavení řízení, ale též skutečnost, že ke dni rozhodování žalovaného o odvolání proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni stále probíhala dvě řízení o odvolání, a to řízení o odvolání proti Masarykově univerzitě a proti Univerzitě Karlově. V těchto probíhajících řízeních měl žalovaný prostor stále zajistit, aby o jedné ze žádostí mohlo být rozhodnuto věcně, a to tím, že by v jednom z těchto probíhajících řízení odvolání vyhověl a rozhodnutí univerzity zrušil a vrátil k dalšímu řízení. Z hlediska skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) tak měl krajský soud zjištěno, že stále probíhala dvě řízení o odvoláních, kde může žalovaný zajistit, aby jedna ze žádostí mohla být projednána věcně. V kontextu právního názoru krajského soudu o právu na věcné projednání jedné ze žádostí je patrné, jaký význam měl provedený důkaz rozhodnutím žalovaného o odvolání proti rozhodnutí Masarykovy univerzity. Nepřezkoumatelnost rozsudku nemohlo způsobit to, že krajský soud u tohoto rozhodnutí žalovaného pojednával o tom, že rozhodnutí Masarykovy univerzity bylo skutečně následně zrušeno, aniž by výslovně kladl důraz na jinak podstatnou okolnost, že ke dni rozhodování žalovaného o odvolání proti rozhodnutí probíhala ještě odvolací řízení, v jejichž rámci je možno zajistit věcné projednání jedné ze žádostí.

[49] Zajedenácté byla v kasační stížnosti namítnuta vnitřní rozpornost napadeného rozsudku. Vnitřní rozpornost stěžovatel spatřuje v tom, že když krajský soud shledal, že zde není žádné veřejné subjektivní právo, které je třeba chránit, měl žalobu odmítnout, což neučinil. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel měl právo na věcné projednání pouze jedné ze čtyř žádostí o uznání shodného vzdělání, které byly podány v tentýž den. Zabýval se poté, zda bylo toto právo rozhodnutími Západočeské univerzity v Plzni a žalovaného o odvolání proti usnesení této univerzity porušeno, shledal, že porušeno nebylo. Věcnému hodnocení krajského soudu, že k porušení práva stěžovatele nedošlo, plně odpovídá zamítavý výrok rozsudku, který proto není vnitřně rozporný.

[50] Zadvanácté stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že krajský soud dle jeho názoru neuvedl, proč má právo na věcné projednání jen jedné ze čtyř současně podaných žádostí. Jde o nedůvodnou námitku, jelikož v bodě 53. napadeného rozsudku bylo objasněno, že zahraniční vysokoškolské vzdělání lze v České republice uznat jen jedenkrát, a proto není možné podat současně žádosti o jeho uznání na čtyřech vysokých školách. Současně důvod, proč nebylo možno v dané věci projednat věcně všechny čtyři žádosti, vyplývá z rozboru krajského soudu o překážce litispendence.

[51] Nejvyšší správní soud proto může shrnout, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Liché jsou všechny důvody, pro které stěžovatel jeho nepřezkoumatelnost dovozoval.

IV. b) Námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

[52] Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, který dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. I ve vztahu k rozhodnutí žalovaného byla v žalobě namítána celá řada důvodů, proč by mělo jít o nepřezkoumatelné rozhodnutí. Kasační stížnost se týká následujících důvodů.

[53] Zaprvé se stěžovatel domnívá, že rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné, jelikož se žalovaný nezabýval výkladem pojmu předmět řízení. Krajský soud tuto námitku neshledal důvodnou a Nejvyšší správní soud s jeho hodnocením souhlasí.

[54] Nelze souhlasit s tím, že u hodnocení ve vztahu k předmětu řízení žalovaný pouze konstatoval, že názor Nejvyššího soudu vyjádřený v usnesení sp. zn. 30 Cdo 4951/2009 se týkal výkladu § 83 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o s. ř.“), a netýká se správního řádu a správního řízení. Žalovaný totiž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2014, č. j. 22 A 10/2013 - 114, a především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108, které se zabývaly případem, kdy stěžovatel podal žádosti o uznání totožného zahraničního vzdělání k více vysokým školám. Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že by obsah těchto soudních rozhodnutí byl uveden pouze v popisné části rozhodnutí a žalovaný k nim nezaujal žádné stanovisko. Z toho, že se daná soudní rozhodnutí věnovala posuzování shodnosti předmětu řízení v situaci, kdy bylo žádáno uznání stejného zahraničního vzdělání u více vysokých škol, z toho, že žalovaný shrnul, k čemu tato rozhodnutí došla, a z toho, že pojednání o těchto rozhodnutích žalovaný vtělil do svého hodnocení předmětu řízení, je zřejmé, že žalovaný ze závěrů zejména rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014 vycházel a vystavěl na nich i své rozhodnutí.

[55] Na základě rozsudku sp. zn. 6 As 153/2014, z něhož žalovaný vycházel, bylo patrné, proč stěžovatelovo tvrzení o ustálené správní praxi nebylo pro posouzení překážky litispendence určující. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkou, že by krajský soud přehlédl, že argumentace tvrzenou ustálenou správní praxí zůstala žalovaným nevypořádána. Hodnocení krajského soudu, že žalovaný vycházel z rozsudku krajského soudu sp. zn. 22 A 10/2013 a rozsudku Nejvyššího správního soudu 6 As 153/2014, pokrylo i tuto otázku.

[56] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že stěžovatel nedůvodně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ohledně vypořádání se s pojmem předmět řízení či tvrzení o ustálené správní praxi.

[57] Zadruhé stěžovatel nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že stěžovatel v odvolání neuplatnil důkazní návrhy, a proto se žalovaný s neexistujícími návrhy na provedení důkazů nemusel vypořádávat.

[58] Nejvyšší správní soud konstatuje, že hodnocení krajského soudu v bodě 42. jeho rozsudku, že stěžovatel v odvolání nenavrhoval provedení žádných důkazů, je chybné. V bodě VII. odvolání (na jeho stranách 9 a 10) stěžovatel navrhoval důkazy nostrifikačním řádem Univerzity Palackého v Olomouci, rozhodnutími vysokých škol a internetovými stránkami, a to ke svým tvrzením o tom, že při posuzování žádostí o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace vysoké školy porovnávají zahraniční studijní program se svým studijním programem, a nikoli s hrubými rysy studijních programů společnými všem vysokým školám v České republice.

[59] Současně však nelze přehlédnout, že krajský soud v bodech 54. a 55. svého rozsudku vyložil, že to, jak konkrétně probíhá proces uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a na základě čeho správní orgán rozhoduje, není podstatné z hlediska hodnocení, zda je dán totožný předmět řízení (k tomu srov. body [53] a [54] rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014). Tvrzení, že se utvořila správní praxe spočívající v tom, že vysoké školy porovnávají zahraniční studijní program se svým vlastním, a nikoli hrubými rysy českých studijních programů, je tvrzení k procesu uznávání zahraničního vzdělání. Dle závěru krajského soudu tvrzení o správní praxi nemá pro posouzení překážky litispendence význam.

[60] Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 153/2014 žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel. V tomto rozsudku je přitom obsaženo jasné stanovisko k irelevantnosti tvrzení o tom, jakým způsobem se postupuje při nostrifikaci (zda se zahraniční studijní program porovnává se studijním programem vysoké školy, u níž je žádost podána, nebo zda jde o porovnání hrubých rysů společných programům více škol). Důvod, proč žalovaný navržené důkazy neprovedl, lze z jeho rozhodnutí vysledovat.

[61] Zatřetí stěžovatel namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nevypořádání odvolací námitky v bodě III. odvolání, dle níž usnesení Západočeské univerzity v Plzni nemohl podepsat prorektor pro studijní a pedagogickou činnost, ale mohl jej podepsat jen rektor. Stěžovatel dovozoval, že z tohoto důvodu je usnesení Západočeské univerzity v Plzni nicotné rozhodnutí.

[62] Krajský soud připustil, že žalovaný se výslovně nevypořádal s touto odvolací námitkou, uvedl však, že dle § 89 odst. 2 správního řádu je povinností odvolacího orgánu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení z hlediska souladu s právními předpisy. Jelikož žalovaný nezvolil postup, který se má aplikovat v odvolacím řízení v případě, že by šlo o důvodnou námitku, dle krajského soudu je zřejmé, že žalovaný její důvodnost neshledal a jeho rozhodnutí tak nepřezkoumatelné není.

[63] Nejvyšší správní soud se s uvedeným hodnocením krajského soudu neztotožnil. V rozhodnutí žalovaného není ani zmínka o odvolací námitce, v jejímž rámci stěžovatel zpochybňoval, že by usnesení Západočeské univerzity v Plzni mohl podepsat prorektor, a nikoli rektor. Z toho, že žalovaný odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil, se dá dovodit, že ani uvedenou námitku neshledal důvodnou. Z rozhodnutí o odvolání však nelze zjistit, proč tuto námitku považoval za lichou, mylnou či vyvrácenou, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46). V rozhodnutí žalovaného není ani v náznaku

uvedena úvaha o možnosti zastoupení rektora prorektorem v daném případě, není zde zmíněn § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách ani nic dalšího, z čeho by bylo možno dovodit hodnocení žalovaného k této otázce. Jelikož ostatní otázky, které žalovaný ve svém rozhodnutí řešil (možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, překážka litispendence apod.), neměly přímou souvztažnost k námitce zastupování rektora prorektory, nelze ani soudit, že by ve vztahu k dané otázce bylo rozhodnutí žalovaného vybudováno na uceleném argumentačním systému, z něhož by nedůvodnost této námitky byla patrná ve smyslu bodu 68. nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, publikovaného jako N 26/52 SbNU 247. Současně Nejvyšší správní soud neshledal, že by daná námitka byla žalovaným vypořádána alespoň implicite, jelikož žalovaný k dané námitce zcela mlčí.

[64] Vzhledem k tomu, že ve vztahu k námitce týkající se zastoupení rektora prorektorem při podpisování rozhodnutí nebylo rozhodnutí žalovaného schopno přezkumu, neměl se ani krajský soud věcně zabývat tím, zda rozhodnutí Západočeské univerzity mohl podepsat prorektor. Nešlo totiž o přezkum úvah žalovaného, ale o prvotní hodnocení krajského soudu, které v nynější věci nebylo namístě, jelikož vypořádání naznačených námitek mělo být obsahem již rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud se tak nezabýval kasačními námitkami, dle nichž rektora nešlo zastoupit, jelikož směřovaly proti hodnocení v napadeném rozsudku, které krajský soud z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného neměl ani činit. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nezabýval ani námitkou, že krajský soud neprovedl důkaz statutem Západočeské univerzity v Plzni, z něhož vycházel při posuzování možnosti zastupovat rektora.

IV. c) Námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu

[65] Krajský soud shledal, že v řízení před Západočeskou univerzitou v Plzni došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, dle něhož musí být účastníkům, nestanoví-li zákon jinak, dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Dospěl však k závěru, že nešlo o vadu, která měla vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

[66] Západočeská univerzita v Plzni si opatřila žádosti o uznání totožného vzdělání, které stěžovatel zaslal na další tři veřejné vysoké školy ve stejný den. Následně zhodnotila, že s ohledem na běžící řízení o těchto žádostech je v řízení vedeném před ní dána překážka litispendence.

[67] Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechny čtyři žádosti o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace mají prakticky shodný text, který se liší jen v označení univerzity. Všechny jsou opatřeny shodným podpisem. Všechny zásilky se žádostmi byly podány k přepravě u stejné pobočky České pošty, s. p., ve stejný den. Adresy na všech zásilkách jsou psány rukopisem, který se neliší. Je tedy zřejmé, že ve stejný den došlo k odeslání čtyř stěžovatelových žádosti o uznání totožného vzdělání. Této skutečnosti si stěžovatel musel být velmi dobře vědom. S ohledem na skutečnost, že všechny žádosti byly k poštovní přepravě předány v pátek 9. 1. 2015, není nejmenšího důvodu pochybovat o tom, že byly doručeny v pondělí 12. 1. 2015. Zároveň již v době podání žádostí znal stanovisko žalovaného k překážce litispendence v případě souběžně běžících řízení o žádostech o uznání totožného vzdělání u čtyř veřejných vysokých škol, a to z řízení, která se týkala

předešlých žádostí stěžovatele o uznání vzdělání získaného na Zakarpatské státní univerzitě (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108; ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 - 60; a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 1 As 98/2016 - 75).

[68] Tvrzení stěžovatele, že pokud by mu správní orgány umožnily seznámit se s podklady rozhodnutí, mohl by zpochybnit pravost či pravdivost žádostí či pravost či pravdivost prezentačních razítek správních orgánů, považuje Nejvyšší správní soud za účelová. Při jednání před krajským soudem byl prováděn důkaz sděleními Karlovy univerzity, Masarykovy univerzity a Univerzity Palackého v Olomouci o tom, že stěžovatel podal žádost o uznání shodného vzdělání, o jehož uznání žádal též Západočeskou univerzitu. Při jednání krajský soud konstatoval, že přílohou těchto sdělení jsou žádosti o uznání zahraničního vzdělání opatřená prezentačními razítky obsahujícími údaj o tom, kdy byly žádosti jednotlivým vysokým školám doručeny. Stěžovatel neměl po provedení těchto důkazů v řízení před soudem potřebu se k nim jakkoli vyjadřovat. To, že se o řízení před dalšími vysokými školami v žalobě zcela vágně vyjadřoval jako o „údajných řízeních“, nehraje roli. Žalobu sepisoval před tím, než proběhlo jednání u krajského soudu, kde dostal plnou možnost své stanovisko k žádostem a jejich doručení uvést. Žádné vyjádření k provedeným důkazům však neuvedl. Navíc je třeba zdůraznit, že s ohledem na skutečnosti popsané v bodě [67] shora nepanují o žádostech podaných k jiným vysokým školám žádné pochybnosti. Lze tedy shrnout, že o podání žádostí k dalším vysokým školám stěžovatel musel vědět, rovněž pro něj nemohlo být žádným překvapením, že zásilky podané k přepravě stejný den budou ve stejný den též doručeny. Krajským soudem shledané porušení § 36 odst. 3 správního řádu tedy skutečně nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí Západočeské univerzity.

[69] Vhodné je obecně zmínit, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu nemusí vždy bez dalšího představovat vadu, která měla vliv na zákonnost. Naopak, Nejvyšší správní soud postupuje tak, že hodnotí, zda porušení § 36 odst. 3 správního řádu ovlivňuje zákonnost rozhodnutí, k tomu srov. body [28] až [30] rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101, body [42] a [43] rozsudku ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 164/2012 - 54, bod [20] rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 Azs 59/2014 - 45, bod [45] rozsudku ze dne 2. 10. 2015, č. j. 2 As 84/2015 - 56. V uvedených rozsudcích porušení § 36 odst. 3 správního řádu nepředstavovalo vadu s vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[70] Ani stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 5 As 2/2009 - 119, nesvědčí o opaku. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že s ohledem na koncentraci řízení dle § 61 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle něhož lze námitky ve stavebním řízení uplatnit nejpozději při ústním jednání, „*musí správní orgán zajistit shromáždění všech podkladů tak, aby se s nimi účastníci mohli seznámit před tímto okamžikem. Neučiní-li tak, trpí řízení před ním vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a to bez ohledu na to, jaké konkrétní podklady byly do spisu doplněny po tomto okamžiku či nakolik významné byly tyto podklady z pohledu správního orgánu.*“ V prvé řadě nutno zdůraznit, že se daný názor vztahuje k okamžiku, do kdy měly být podklady rozhodnutí shromážděny, šlo-li o řízení, na něž dopadala koncentrace dle § 61 zákona č. 50/1976 Sb., což není nynější případ, proto není odkaz na daný rozsudek případný. Ve druhé řadě nelze citovanou část

rozsudku sp. zn. 5 As 2/2009 vytrhávat z kontextu řešeného případu, kdy soud neshledal porušení § 61 zákona č. 50/1976 Sb., proto dopady namítané procesní vady na rozhodnutí, jímž se správní řízení končí, Nejvyšší správní soud nerozbíral nad rámec zmínky o obecné potencialitě procesní vady ovlivnit takové rozhodnutí. V obecné rovině totiž skutečně platí, že porušení ustanovení týkajících se vedení řízení může dosahovat takové intenzity, že ovlivní zákonnost rozhodnutí, jímž se řízení končí. Pokud však okolnosti posuzovaného případu umožňují závěr o tom, procesní pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí neměla, postrádalo by smyslu z tohoto důvodu správní rozhodnutí rušit.

IV. d) Překážka litispendence ve správním řízení

[71] Nejvyšší správní soud se nemíní jakkoli odchylovat od názoru vyjádřeného v rozsudcích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108, ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 - 60, a ze dne 23. 3. 2017, č. j. 1 As 98/2016 - 75, které se v jiné věci stěžovatele vyjadřovaly k překážce litispendence u souběžně probíhajících řízení o žádostech o uznání totožného vzdělání.

[72] Dle § 48 odst. 1 správního řádu: „*Zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu*."

[73] Krajský soud zcela adekvátně vyhodnotil, že podmínky citovaného ustanovení byly v nynější věci splněny. Jediným účastníkem řízení vedených u všech čtyř vysokých škol byl stěžovatel. Ve všech řízeních stěžovatel podal žádost o uznání totožného zahraničního vysokoškolského studia. Všechny žádosti přitom vycházely ze stejného skutkového základu, totiž skutečnosti, že studiem v oboru „Právo" na Moskevském institutu podnikatelství a práva stěžovatel získal titul bakalář práva. Právě toto vzdělání požadoval stěžovatel uznat.

[74] Opakovaně již Nejvyšší správní soud stěžovateli vysvětloval, že pro posouzení překážky litispendence není podstatné, jak konkrétně probíhá proces uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace a na základě čeho správní orgán rozhoduje, ale podstatné je, co je předmětem řízení. Za předmět řízení nelze považovat způsob, jakým správní orgány rozhodují. Předmětem řízení je v daném případě vždy uznání konkrétního vzdělání stěžovatele. Stěžovatelovo tvrzení o tom, že předpokladem uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je shoda zahraničního studijního programu s obdobným studijním programem uskutečňovaným vysokou školu, u níž je o uznání žádáno, představuje tvrzení o tom, jakým způsobem dle stěžovatele probíhá proces uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Tento proces či stěžovatelovo tvrzení o tom, jak proces probíhá, však není z hlediska posouzení překážky litispendence podstatný.

[75] K překážce litispendence je dále nutné se vyjádřit k situaci, která vznikla v nynější věci, a to k doručení čtyř žádostí o uznání totožného vzdělání čtyřem vysokým školám ve stejný den (12. 1. 2015).

[76] Dle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost došla věcně a místně příslušnému orgánu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že obdobu úpravy ve správním řádu co do časového určení zahájení řízení lze nalézt též v § 32 s. ř. s., dle nějž je

řízení zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu, a v 82 o. s. ř., dle nějž je řízení zahájeno dnem, kdy soudu došel návrh na jeho zahájení. Rozdílné mezi úpravou ve správním řádu a úpravou v soudním řádu správním a občanském soudním řádu je to, že dle správního řádu je zahájení řízení vázáno na dojití žádosti věcně a místně příslušnému orgánu, kdežto v soudním řádu správním a v občanském soudním řádu se pojednává o tom, že řízení je zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu, aniž by tyto předpisy výslovně zmiňovaly, že má jít o věcně a místně příslušný soud. Právě uvedený rozdíl je v podmínkách nynější věci nepodstatný. Naopak podstatné je, že ve všech zmíněných procesních předpisech z časového hlediska zahájení řízení je vázáno na den, kdy návrh došel orgánu (soudu). K tomu, kdy z časového hlediska dochází k zahájení řízení dle § 44 odst. 1 správního řádu, lze vyjít z judikatury, která se týká § 82 o. s. ř. a § 32 s. ř. s.

[77] Nejvyšší soud v usnesení ze dne 12. 6. 2012, sp. zn. 21 Cdo 1525/2010 (dostupném z www.nsoud.cz), uvedl: „*Pro závěr, kdy bylo zahájeno řízení, je určující – jak vyplývá z ustanovení § 82 odst. 1 o. s. ř. – den, v němž došel soudu návrh na jeho zahájení. Došlo-li soudu ve stejný den více návrhů, byla tím řízení zahájena – bez ohledu na hodinu a minutu jejich podání – z pohledu ustanovení § 83 odst. 1 o. s. ř. ve stejné době; u těchto řízení proto nelze stanovit, které z nich bylo zahájeno dřív a které později. I když v těchto případech není dobře možné stanovit, které z více řízení zahájených ve stejný den brání projednání a rozhodnutí stejné věci v jiném řízení, je nepochybné, že* [...] *nemůže být v občanském soudním řízení stejná věc projednávána ve dvou (nebo více) současně probíhajících řízeních; jedno (ostatní) z těchto řízení proto musí být zastaveno (§ 104 odst. 1 o. s. ř.). Zákon výslovně nestanoví, které z více současně (ve stejný den) zahájených řízení ve stejné věci má být zastaveno. Znamená to, že ponechává posouzení této otázky na úvaze soudu, který přitom postupuje tak, aby byla zajištěna spravedlivá ochrana práv a oprávněných zájmů účastníků řízení a aby ochrana práv byla rychlá a účinná (srov. § 1 a 6 o. s. ř.).*“

[78] Nejvyšší správní soud se k tomu, kdy je řízení zahájeno, vyjádřil obdobně v bodu [14] rozsudku ze dne 14. 3. 2016, č. j. 8 Azs 185/2015 - 20, kde uvedl: „*Podle § 32 s. ř. s. je řízení ‚zahájeno dnem, ve kterém návrh došel soudu.‘ Citované ustanovení neváže okamžik zahájení řízení na přesný čas doručení; pokud tedy došlo soudu ve stejný den více návrhů v totožné věci, nelze bez dalšího určit, které z probíhajících řízení je pozdější, neboť všechna řízení byla zahájena téhož dne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, čj. 4 Ans 4/2008 – 55).*“

[79] I správní řízení je dle § 44 odst. 1 zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ani zde není rozhodný přesný okamžik dne, ve kterém návrh došel. Každý z návrhů doručených věcně a místně příslušnému orgánu v průběhu daného dne způsobuje, že řízení je zahájeno tímto dnem, aniž by bylo možno říci, že některé z těchto řízení bylo zahájeno dříve, jelikož všechna řízení byla zahájena týž den.

[80] Došlo-li k zahájení vícera řízení o téže věci a z téhož důvodu ve stejný den, je nezbytné, aby k věcnému posouzení došlo v jednom z nich, jsou-li pro to splněny další zákonné podmínky. Zbylá řízení je pak nutno zastavit pro překážku litispendence dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu, probíhá-li zde jiné řízení o téže věci a z téhož důvodu. Již jen z toho důvodu, že překážka litispendence brání nehospodárnosti, která by vznikla při

souběžném meritorním posuzování věci ve více řízeních vedených o téže věci a z téhož důvodu, je zcela namístě její uplatnění i tehdy, byla-li řízení zahájena ve stejný den. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu je nutné identifikovat řízení zahájené dříve, jelikož v případě řízení zahájených ve stejný den není takové řízení možné identifikovat. Současně nelze souhlasit se stěžovatelem ani v tom, že věcně měly být projednány všechny jeho žádosti o uznání vzdělání. Důvodem totiž byla překážka litispendence, která se, jak bylo vyloženo, na daný případ plně vztahuje.

[81] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že při posuzování zákonnosti postupu správních orgánů, které řešily situaci, kdy souběžně probíhají řízení o téže věci zahájená ze stejného důvodu ve stejný den, je rozhodné hledisko, zda zvolený postup nutně nevede k tomu, že věcně projednána nebude žádost v žádném z těchto souběžně zahájených řízení. Při výběru způsobu, jakým správní orgány určí jedno řízení, v němž bude možno projednat žádost věcně, lze správním orgánům přiznat značnou míru správního uvážení.

[82] I ve vztahu ke správním orgánům lze v zásadě volit postup obdobný tomu, z jakého Nejvyšší správní soud vyšel v rozsudku ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Afs 157/2014 - 23, v situaci, kdy řízení před Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích a před Městským soudem v Praze, která se týkala téže věci a týž účastníků, byla zahájena ve stejný den. V rozsudku sp. zn. 1 Afs 157/2014 bylo k popsané situaci poznamenáno: „*Kasační zásah ze strany Nejvyššího správního soudu by byl nutný až v případě, že by stěžovatelovu žalobu odmítly oba soudy se vzájemným odkazem na probíhající řízení o téže věci u druhého z nich. Taková situace by totiž představovala odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), na které by v případě podané kasační stížnosti musel Nejvyšší správní soud adekvátně reagovat zrušením pozdějšího usnesení o odmítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že řízení o stěžovatelově žalobě před městským soudem stále probíhá, však podobný zásah není nutný.*“

[83] V nynější věci došlo k tomu, že na úrovni jednotlivých vysokých škol nebyly sladěny současně probíhající postupy (§ 8 odst. 1 správního řádu), jelikož každá z vysokých škol rozhodla o zastavení řízení o žádosti o uznání totožného stěžovatelova vzdělání. Proti rozhodnutí všech vysokých škol podal stěžovatel odvolání. Za této situace bylo na žalovaném, aby při svém rozhodování postupoval tak, aby o jedné ze žádostí mohlo být rozhodnuto věcně.

[84] V rozhodnutí o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni žalovaný kladl důraz na to, že současně probíhající řízení nebyla pravomocně skončena, a proto usnesení Západočeské univerzity v Plzni potvrdil, jelikož pro překážku litispendence považoval za podstatné, zda souběžně probíhající řízení byla pravomocně skončena. Současně žalovaný na straně 3 svého rozhodnutí uvedl, že obdržel odvolání stěžovatele proti rozhodnutím dalších vysokých škol ve věci jeho žádosti o uznání vzdělání. Konkrétně žalovaný uvedl, že dne 27. 2. 2015 obdržel spis od Západočeské univerzity, dne 3. 3. 2015 od Univerzity Karlovy a dne 12. 3. 2105 od Masarykovy univerzity. Nepodstatné je, že zde neuvedl, že dne 13. 2. 2015 obdržel spis též od Univerzity Palackého v Olomouci, což žalovaný zmínil v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015, č. j. MSMT-8257/2015-1, ve věci žádosti k Masarykově univerzitě.

[85] Z rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni tak bylo patrno, že pro překážku litispendence má žalovaný za podstatné pravomocné skončení řízení. Bylo z něj patrno též to, že souběžně probíhající řízení nebyla dosud skončena, k čemuž se pojí to, že prostřednictvím příslušných vysokých škol bylo žalovanému doručeno odvolání od Univerzity Karlovy a Masarykovy univerzity. Obě tato odvolání byla žalovanému doručena poté, co mu bylo doručeno odvolání proti rozhodnutí Západočeské univerzity.

[86] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze souhrnu informací zmíněných v bodech [84] a [85] shora, o kterých se žalovaný ve svém rozhodnutí zmiňoval, je možné vysledovat náhled žalovaného k tomu, jakým způsobem přistupuje k požadavku, aby o jedné ze žádostí mohlo být rozhodnuto věcně. Je totiž zřejmé, že doručením rozhodnutí o odvolání, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, dojde k pravomocnému skončení řízení. Rozhodnutí Západočeské univerzity žalovaný přitom potvrdil. Současně ze zmínky o tom, že pro překážku litispendence má žalovaný za podstatné pravomocné skončení řízení, je zřejmé, že pravomocné skončení řízení ve věci žádosti k Západočeské univerzitě bude mít vliv na posuzování v dosud neskončených řízeních o odvolání proti rozhodnutí dalších univerzit. V dosud běžících řízeních o odvoláních měl přitom žalovaný stále prostor umožnit projednání jedné ze žádostí, a to zrušením jednoho z napadených rozhodnutí. Okolnost, že o odvoláních žalovaný rozhodoval v pořadí, v jakém mu byly předány spisy, není nikterak překvapivá s ohledem na § 90 odst. 6 správního řádu, dle něhož se lhůty k vydání rozhodnutí o odvolání odvíjí právě od předání spisu prvostupňovým orgánem, k němuž se odvolání dle § 86 odst. 1 správního řádu podává.

[87] Nejvyšší správní soud shrnuje, že zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni neuzavřelo cestu k věcnému projednání jedné ze žádostí některou z vysokých škol, jelikož v době rozhodování žalovaného zde probíhala další řízení o odvolání, kde bylo možno tento požadavek naplnit. Jak bylo shrnuto v bodě [86] shora, důvody postupu žalovaného byly z jeho rozhodnutí patrny. Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že kasačními námitkami se stěžovateli ani v nejmenším nepodařilo zpochybnit, že vybočil ze správního uvážení, které měl při výběru způsobu, jaký zvolí při určení řízení, v jehož rámci bude možno jednu ze žádostí projednat věcně. Tvrzením o tom, že by stěžovatel za vhodnější považoval zrušení rozhodnutí vysoké školy v rámci prvního rozhodnutí o odvolání, o němž žalovaný rozhodoval, totiž nevyvrací, že postup, který žalovaný zvolil, měl vnitřní logiku a byl schopen dostát rozhodnému požadavku na projednání jedné ze žádostí.

IV. e) Námitky o porušení § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení před krajským soudem

[88] Stěžovatel v kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tím, že krajský soud při jednání provedl důkaz rozhodnutím ze dne 3. 8. 2015, č. j. MSMT-8257/2015-1, jímž žalovaný zrušil rozhodnutí Masarykovy univerzity a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Stěžovatel namítl, že dané rozhodnutí bylo vydáno až po vydání rozhodnutí žalovaného, které bylo napadeno žalobou.

[89] Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí: „*Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“

[90] Předmětné ustanovení však nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 - 28).

[91] Ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení Masarykovy univerzity bylo podepsáno dne 3. 8. 2015 (a dne 4. 8. 2015 vypraveno), a skutečnosti, že dané odvolání stěžovatel doručil Masarykově univerzitě dne 9. 2. 2015, jak se podává z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, je patrné, že v době rozhodování žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni (rozhodnutí podepsáno dne 30. 3. 2015 a vypraveno dne 1. 4. 2015) stále probíhalo řízení o odvolání proti rozhodnutí Masarykovy univerzity. V odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015 je též informace, že ke dni 30. 3. 2015, resp. 1. 4. 2015, stále probíhalo řízení o odvolání proti rozhodnutí Univerzity Karlovy, když rozhodnutí o tomto odvolání bylo podepsáno dne 3. 4. 2015. V rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015 je též uvedeno, že odvolání proti rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci bylo podepsáno dne 30. 3. 2015, tj. ve stejný den jako rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni.

[92] Z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, kterým krajský soud provedl důkaz, tak bylo plně v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. možno čerpat informace, že v době rozhodování žalovaného o odvolání proti rozhodnutí Západočeské univerzity stále probíhala dvě řízení o odvoláních proti rozhodnutím jiných univerzit, která v tuto dobu nebyla podepsána a tudíž ani vypravena [tj. vydána ve smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu]. Na základě důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2015 tak bylo možno ověřit, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uváděl správnou informaci, že řízení o žádostech u dalších univerzit nebyla skončena ke dni rozhodování o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni.

[93] Jak již bylo výše uvedeno, v běžících řízeních o odvoláních měl přitom žalovaný prostor umožnit projednání jedné ze žádostí, a to zrušením jednoho z napadených rozhodnutí. Z toho, že v rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015 zrušením usnesení Masarykovy univerzity umožnil věcné projednání jedné ze žádostí, jednoznačně vyplývá, že v době rozhodování o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity měl stále prostor umožnit, aby o jedné ze žádostí bylo rozhodováno věcně.

[94] Nejvyšší správní soud připouští, že krajský soud při pojednání o rozhodnutí ze dne 3. 8. 2015, č. j. MSMT-8257/2015-1, uváděl, že ke zrušení rozhodnutí Masarykovy univerzity došlo v situaci, kdy ostatní tři řízení o odvolání byla skončena. Krajský soud sice výslovně nezdůrazňoval, že v době rozhodování žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni zde běžela další řízení o odvoláních, v nichž bylo možno zajistit, aby o jedné ze žádostí bylo rozhodnuto. Tato okolnost však nečiní napadený rozsudek nezákonný, jelikož ze skutečnosti, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k situaci, kdy by žádná ze žádostí nebyla projednána věcně, jednoznačně vyplývá též to, že žalobou napadeným rozhodnutím posuzovaným v době rozhodování žalovaného

neuzavřel cestu k tomu, aby o jedné žádosti mohlo být rozhodnuto věcně, a to s ohledem na další v té době běžící řízení o odvolání.

[95] Jelikož již z rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení Západočeské univerzity v Plzni byl patrný náhled žalovaného na to, jakým způsobem přistupuje k požadavku, aby o jedné ze žádostí mohlo být rozhodnuto věcně (bod [86] shora), Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že krajský soud se snažil nepřípustně odůvodnění postupu žalovaného hledat až v následném rozhodnutí o odvolání proti usnesení Masarykovy univerzity.

V. Závěr a náklady řízení

[96] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (viz body [61] až [63] shora), kasační stížnost je tak důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. Věc však krajskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před krajským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[97] Zmínit lze, že Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu též při hodnocení, že v odvolání nebyly uplatněny důkazní návrhy (bod [58]), šlo nicméně o dílčí pochybení, jelikož z napadeného rozsudku bylo patrné, že tvrzení, k nimž se důkazní návrhy vztahovaly, nemělo význam pro posouzení totožnosti předmětu řízení (bod [59]), což bylo možno dovodit i z rozhodnutí žalovaného (bod [60] shora). Úvahy o vhodnosti zjišťování přesného času doručení žádosti, které krajský soud činil v bodě 60. svého rozsudku, Nejvyšší správní soud korigoval v bodech [76] až [79] shora.

[98] Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Žalovaný tak v dalším řízení vypořádá námitku v bodu III. odvolání ze dne 5. 2. 2015, kterou v nynějším rozhodnutí o odvolání pominul.

[99] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek krajského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[100] Jelikož stěžovatel dosáhl zrušení správního rozhodnutí, měl z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží mu tak dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěch neměl.

[101] Důvodně vynaložené náklady řízení před krajským soudem jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč. Dále jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních

služeb a za žalobu [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Výše odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Náklady řízení před krajským soudem tvoří i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč spojená v této výši s každým úkonem právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Důvodně vynaložené náklady řízení před krajským soudem dosáhly výše 9 800 Kč (3 000 Kč + 2 × 3 100 Kč + 2 × 300 Kč).

[102] Důvodně vynaložené náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, odměna za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů spojených s tímto úkonem právní služby, která činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Důvodně vynaložené náklady řízení před Nejvyšším správním soudem činí 8 400 Kč (5 000 Kč + 3 100 Kč + 300 Kč).

[103] Žalovaný je tak povinen stěžovateli zaplatit náklady řízení za žalobu a za kasační stížnost v celkové výši 18 200 Kč (9 800 Kč + 8 400 Kč) k rukám jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky se sídlem Milešovská 6, Praha 3, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[104] Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu